

אחות שהחלימה מאפילפסיה מתרכזת כעת בהעלאת המודעות למחלה

הסימנים הראשונים לבעייה הופיעו כשדיאנה סטרדוויץ' היתה בת 11, בנסיעתה באוטובוס בחזרה מבית-הספר הביתה. לפתע היא התעלפה, ובמשך יותר מדקה רעדה באופן בלתי נשלט. הרופאים הודיעו תוך זמן קצר כי היא חוותה התקף מסוג גרנד-מל, שהיא סובלת מאפילפסיה וכי חייה הולכים להשתנות.

במשך 25 השנים הבאות סטרדוויץ' חייתה עם עד שבעה התקפים ביום, מטופלת בתרופות ועם סטיגמה של מישהי שונה.

בשנת 2000, הרופאים אדוארד לוקטלי וסאג'יל צ'ודהרי ושאר הצוות הרפואי לטיפול והשגחה על אפילפסיה בבית-החולים הקליני בקליבלנד, קישרו בין ההתקפים של סטרדוויץ' לבין גידול במוח, שקרוב לוודאי שהיה קיים מאז לידתה.

לאחר שש שעות ניתוח שעברה סטרדוויץ' במרץ 2001, היא לא חוותה יותר התקפים. עדיין, אפילפסיה מהווה חלק גדול בחייה. סטרדוויץ', כאחות, נקראת לעיתים קרובות לעבוד עם אנשים עם אפילפסיה. היא דיברה עם חולים שאמרו לה כי אינם יכולים לעבוד, ושמצא ההתקף הראשון שלהם נאמר להם כי הינם שונים ושאינם מסוגלים לעשות את כל מה שאחרים יכולים. "זה ממש עצוב אם אתה נכנס לראש הזה" אומרת סטרדוויץ', "אני אומרת להם לא לוותר, ולא לתת לאפילפסיה להשתלט להם על החיים".

"העובדה שלמישהו יש התקפים לא צריכה לבודד אותו מהאחרים. תמיד הייתי גלוייה לגבי ההתקפים שלי, אך כשהתבגרתי אנשים התחילו להתנהג באופן מוזר בקשר לזה".

בקרב תתחיל סטרדוויץ' לעבוד עם האגודה לאפילפסיה של דרום פלורידה, ותוביל קבוצות תמיכה להורים עם ילדים עם אפילפסיה.

"היא דוגמא מדהימה לכמה אנשים עם אפילפסיה הם חברים חיוניים ותורמים בקהילה שלנו", אומרת טרודי לקין, שהיתה אשת יחסי-ציבור ומנהלת פיתוח באגודה, אשר משרתת תשעה מחוזות בפלורידה. "היא השגרירה והדוברת המושלמת של הגישה "אני יכול לעשות כל מה שאתה יכול לעשות".

במשך השנים, אומרת סטרדוויץ', הוריה היו מאוד תומכים. היה להם עם הרבה מה להתמודד.

"התחלתי להתעלף בשנת 1994", מציינת סטרדוויץ'. פעם אחת היא נמצאה חסרת הכרה על הריצפה, ונלקחה לחדר מיון. "היתה זו אזהרה ראשונה".

וכמובן שהייתה גם חרדתם של הוריה. סטרדוויץ' נזכרת בפקס שהודיע על המצאותו של הגידול. "כשקיבלתי אותו פשוט עמדתי וחשבתי 'מה אני אומרת להורים?'".

היום סטרדוויץ' נוהגת במכונית, חייה ללא טיפול תרופתי, ועוזרת ללמד את כל מי שמוכן להקשיב שאפילפסיה אינה דבר שצריך לפחד ממנו. "אפילפסיה הינה דבר נפוץ, אך אנשים פשוט לא רוצים לדבר על זה", היא אומרת..

מתוך עלון של Epilepsy USA, פברואר 2002.

תרגום: בן אבינר.